

פחד דוד



י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א



ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

18:50 | 18:40 | 18:48 | 18:33 **הדלקת נרות**

19:49 | 19:49 | 19:49 | 19:47 **מוצאי שבת**

20:25 | 20:26 | 20:24 | 20:26 **רבינו תם**

משכיל לדוד

עסק התורה

מתדרדר מטה ומטה, עד שמגיע לדבר בגנות חברו וללקות עבור כך בעונש הצרעת.

ועל כל אחד ואחד לתת אל לבו ולהתבונן בעצמו, מתי על פיו לשוחח ולדבר ומתי עליו לפסוח על הדיבור ולהעדיף את השתיקה הנקראת זהב. ואך ברור הוא שבזמן שהאדם מקיים בעצמו את שאמר דוד המלך בתהלים (ק"ט, ז) - "מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי", ברי הוא ששיחת התורה תמנע ממנו שיחת חולין אשר סופה דברי הבל ולשון הרע.

ומצינו שהזכרת יציאת מצרים אינה רק פעם אחת בשנה, אלא כל ימות השנה סובבים סביב זה, מתוך כך שאנו מזכירים אותה בהנחת התפילין, בקריאת שמע ובברכת המזון וכו' מידי יום ביומו. ועצם העובדה שיציאת מצרים אינה אירוע חד פעמי אותו אנו חוגגים בחג האביב, אלא מאורע שאנו מזכירים באופן תדיר דבר יום ביומו, מוכיח לנו את חשיבותו של ענין זה אשר יש לו השלכה על כל רגע ורגע מחיינו על פני האדמה. וחשיבותו של ענין זה בא לידי ביטוי בכך שהוא מהווה עבורנו הוראת אזהרה וצורך לבחון מחדש האם דברינו אכן ראויים להיאמר, או שמא מוטב לנו לשתוק, שהרי המילה 'פסח' מזכירה לנו לבדוק בעצמנו האם אכן יהיה נכון וראוי עכשיו שפינו יהיה שח או שמא מוטב לנו לפסוח על דברינו ולא לאומרם.

ועל פי האמור לעיל נראה ליישב את אשר שאלנו, משום מה בחרה התורה לכתוב זאת 'תורת המצורע'. ונראה לומר שיש בזה תוכחה לאדם שעבור כך שפיו לא היה עסוק בשיח התורה, הגיע הוא לידי שיחת חולין שיש בה דברי לשון הרע, שאילו היה האדם מעסיק עצמו בדברי תורה ופיו היה הוגה בה, הרי שלא היה מגיע למצב שבו פיו ידבר דברי רכילות וגנאי.

ומשמע מכך שיש כאן תוכחה רמוזה לאדם, שעליו להשקיע עצמו כל ימיו בדברי התורה, על מנת שלא לתת הזדמנות לפיו לשוחח בדברי לשון הרע, שהרי כבר מצינו מה חמור עונשו של הדובר בגנות חברו.

כתוב בתורה "והובא אל הכהן" ולא נאמר **ויבוא** אל הכהן. ומשמעות לשון זו של 'והובא' באה ללמדנו שבשעה שאדם מגלה בעצמו נגעי צרעת, מביאים אותו מיד אל הכהן מבלי לחכות שהוא עצמו יחליט מתי טוב ונוח לו לבוא אליו. ונראה לומר שהדבר תלוי בכך שכאשר האדם יבחין בצרעת המתפשטת בו וידע שעליו לבוא אל הכהן שיחרוץ את דינו, יכול הוא בקלות לבוא לידי דברי גנאי כנגד הכהן באומר - מי הוא כהן זה שיבוא ויחרוץ את גורלי. וכדי למנוע ממנו דברי גנאי אלו אשר רק יעמיקו את חטאו, מביאים אותו מיד אל הכהן מבלי לתת לו פתח לדבר בגנות הכהן. ולמעשה זהו רק לטובתו של האדם שלא יבוא להוסיף חטא על פשע, רעה על רעתו, ובזמן שהוא מובא אל הכהן מבלי להמתין שיעשה זאת בעצמו, נמנעים ממנו דיבורים קשים אשר עלולים להעמיק את חטאו ואת עונשו בהתאם.

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו"

והובא אל הכהן. (ויקרא י"ד, ב)

כידוע נגעי הצרעת באים על האדם עבור חטא לשון הרע (ערכין טו, ב), וזהו מידה כנגד מידה, שכשם שהאדם דיבר בגנות חברו ובכך גרם לו להיות מנודה ומרוחק מן הקהל, כך גם הוא נענש עתה בנגעי הצרעת הגורמים לו להיסגר מחוץ למחנה מנודה ומרוחק מכל מכל וידיד, ובכך משלם הוא על שהשחיר את פני חברו והרחיק אותו מעל הסובבים אותו.

ומבואר בדברי התורה הקדושה שכאשר אדם רואה נגעים על גופו, הוא בא אל הכהן על מנת שיפסוק את דינו ויכריע עבורו האם נגעים אלו מטמאים אם לא. והנה יש לעורר על לשון הפסוק מדוע נאמר "זאת תהיה תורת המצורע" ומהי כוונת הפסוק באומרו "תורת המצורע", שלכאורה התורה היתה יכולה לכתוב 'אלו הם חוקי המצורע', או 'זוהי מצות המצורע' וכיוצא בזה, ומהו פירוש האמור "תורת המצורע". והיות שהתורה דקדקנית בדבריה, ולכל לשון ולשון האמורה בה יש כוונה מיוחדת הבאה ללמדנו דברים הרבה, לפיכך יש לנו לחקור ולבאר מדוע בחרה התורה לכתוב בדווקא "זאת תהיה תורת המצורע".

כמו כן יש להוסיף ולשאול מדוע נאמר בפסוק **והובא אל הכהן** ומשמע מכך שהיו מביאים את האדם לפני הכהן. ולכאורה היה צריך להיכתב "ויבוא אל הכהן", ומלשון זו שבה נאמר "והובא אל הכהן" נראה שהמצורע היה מובא בעל כורחו מבלי לשאול את דעתו, ומדוע זאת.

וכדי ליישב את אלו הקושיות, נזכיר ונאמר שפרשה זו פרשת מצורע נקראת בסמוך לחג הפסח. חג זה נקרא בשם 'פסח', בשל העובדה שהקב"ה פסח ודילג על בתי היהודים במכת בכורות, בעוד שבבתי המצרים הכה את כל הבכורות, שכאשר הקב"ה ראה בית שמזוזותיו משוחות בדם קרבן הפסח, דילג מעליו והשאיר את יושביו בחיים. וכן אומרים חז"ל שחג הפסח קרוי בשם זה, היות והמילה פסח מורכבת מצמד המילים פה - סח, ללמדך שיעיקר חג זה הוא לשוחח ולדבר בניסי יציאת מצרים שעשה לנו הבורא ברוך הוא, אשר גאלנו מיד צר ביד רמה וזרוע נטויה. ומלבד הצורך להרבות ולספר בניסי מצרים, מהות היום היא (שמות יג, ח) "והגדת לבנך", דהיינו לשוחח עם הילדים ולספר להם על ניסי הבורא ברוך הוא, אשר הוציאנו מאפילה לאורה ברחמינו עלינו וגאלנו ממ"ט שערי טומאה למ"ט שערי טהרה.

ונראה לומר שכשם שבחג הפסח, צריך להיות שח ומדבר בניסי יציאת מצרים, כך גם צריך הוא לפסוח על דיבורים אסורים שיש בהם גנאי ונזק לאדם. וחשבתי שמשום כך פרשת מצורע חלה ונקראת סמוך לחג הפסח, כדי ללמדנו ולהעמידנו על כך שהפה צריך תמיד להיות שח ומדבר בדברי התורה, וחלילה לו לשוח בדברי הבל ושטות, אשר מחמתם האדם

הילולא דצדיקיא



ח - רבי יחיאל מיכל
טיקוצ'ינסקי

ט - רבי אריה לויין

י - רבי שלום משאש
רבה של ירושלים

יא - רבי ישעיה הלוי הורביץ
בעל השל"ה הקדוש

יב - רבי שמשון פינקוס

יג - רבי משה אלשיך הקדוש
מח"ס 'תורת משה'

יד - רבי אברהם יפהן
ראש ישיבת נובהרדוק

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il



במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

קללה שהיא ברכה

באחד הימים באה לפני אישה כדי לקבל את ברכתי בזכות אבותי הקדושים זיע"א. אותה אישה אמרה שהיא בריאה ברוך ה' ואין לה כל בעיה מיוחדת, והברכה שהיא מבקשת היא ברכה כללית להצלחה. ברכתי אותה כפי שביקשה והאישה פנתה לדרכה.

רגעים ספורים לאחר שהאישה יצאה מחדרי נשמעו לאוזני צפירות אמבולנס ליד ביתי. באופן טבעי התעוררה בי סקרנות לראות בשל מה הגיע האמבולנס למקום, ובצאתי למרפסת התברר לי שאותה אישה שהייתה אצלי כמה רגעים קודם לכן, נפגעה ממכונית חולפת והאמבולנס שהגיע נועד לפנות אותה לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.

מיד ירדתי לדרוש בשלומה, וכשהאישה הבחינה בי היא קראה לעברי: "הרב, לא הייתה לי שום בעיה לפני שהייתי אצלך, והנה רק נכנסתי לקבל ברכה – וכבר נפגעתי מהמכונית. האם זוהי הברכה שהענקת לי?"

הבנתי מאד את הרגשתה של האישה, משום שגם במוחי עלתה שאלה דומה:

האם ייתכן שהאישה נפגעה מכך שבאה לקבל ברכה? ואולי אם לא הייתה באה, לא היה קורה לה כלום? הרי רצף העניינים מראה בחוש שהאישה באה להתברך – ולכאורה נתקללה!

אמת, ישנן פעמים שהברכה נהפכת לקללה, בבחינת "עושר השמור לבעליו לרעתו". כשם שישנם עשירים שנפגעו מעושרם הגדול – כך לעיתים ברכה מסוימת שבאה לאדם באופן פתאומי – נהפכת לו לקללה.

אך לעיתים ישנם דברים שממבט ראשון הם נראים כקללה, ומאוחר יותר מתברר (או שלא מתברר, אבל כך הם!) שהם טובים לאדם, והם באמת ברכה לאדם.

מספר ימים לאחר שהאישה הייתה אצלי – הופיעו בביתי בני משפחתה. פחד גדול נכנס ללבי שמא הם רוצים להתנקם בי על שגרמתי לפגיעתה של אמם, או שמא גם הם באו לשאול ולברר איך ייתכן שאמם נפגעה מברכתי.

כאשר בני המשפחה נקשו על דלת הבית שלי, היססתי לרגע האם לפתוח את הדלת או לא, אך לא היה לי זמן רב להסס ובלית ברירה פתחתי אותה בפניהם.

כשעמדו לפניי ראיתי שפניהם מחויכות

ושמחות והבנתי שהם רגועים ופניהם לשלום, ולא באו במטרה להזיק לי חלילה.

"הרב, באנו להודות לקב"ה ולך", פתחו ואמרו.

"מה שלום אמכם?" שאלתי מיד, ואחר כך הוספתי: "ועל מה באתם להודות?"

ובני המשפחה השיבו: "לאמנו שלום, ועל כך באנו להודות לכבוד הרב. למעשה, בשעת התאונה אמנו לא נפגעה בגופה כלל מן המכונית, אלא רק לקתה בהלם. אך כיון שהיא התלוננה על כאבים איומים בראשה, נעשו לה בבית החולים צילומים שונים ובדיקות, בהם נתגלה שמהתאונה כאמור לא קרה לה דבר, אבל נמצאה בראשה התחלתו של גידול, ועל כן באנו להודות לקב"ה ולרב, שבזכות ברכתו של הרב נתגלה הגידול בשלב מוקדם".

כשמעתי את דברי בני המשפחה הבנתי שהברכה שהאישה קיבלה ממני בזכות אבותי הקדושים, אשר מתחילה נראה היה שהפכה לקללה – הייתה ברכה גדולה מאד וכוונה באופן מיוחד משמים, שכן לולא אותה תאונה לא היה נודע לאישה דבר הגידול, והיא עלולה הייתה להיות בסכנה גדולה.



בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

יש הנוהגים לאכול בערב פסח מאכלי חלב.

הטעם למנהג זה מפני שטבעו של החלב שהוא מכביד על הגוף וגורם לעייפות, ועל ידי כך יצטרכו לישון ביום ויהיו ערים כלילה לספר ביציאת מצרים.

ועוד טעם; זכר לסעודת המלאכים אצל אברהם אבינו שהיה בערב פסח [וביום זה הוא נפטר], ונאמר בה "ויקח חמאה וחלב".

במרה מפטירין



הפטרת השבוע

"וערבה לה' מנחת יהודה". (מלאכי ג)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר שהשי"ת ישלח לנו את אליהו הנביא

זכור לטוב לבשר על הגאולה העתידה, שהוא מענין 'שבת הגדול' שבו שלח השי"ת את משה רבינו ע"ה לבשר על הגאולה מארץ מצרים.



נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

חיים ולימוד זכות

עוד יש בשמירת הלשון כמה מעלות קדושות:
א. ניצול על ידי זה מכל העונשים שבאים עבור זה החטא.
ב. גם הוא נקרא בשם איש, כמו שכתוב (תהלים לד. יג): "מי האיש החפץ חיים" וגו', דאם לא הוא רק בגדר חי שאינו מדבר.
ג. כמו שהוא כובש את עצמו מללמד קטיגוריא ומחפש בכל כוחותיו זכות, כן למעלה מלאכי השרת מלמדיו עליו זכות.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א



שבת הגדול - זמן של חשבון נפש

שבת הגדול היא בבחינת הכנה לקראת חג הפסח, ומהווה קרש קפיצה רוחני עבור כל השנה כולה, וניתן לתת רמז בדבר בכך שחג הפסח הוא מלשון פסיחה והתקדמות, ולכן השבת הקודמת לחג זה היא ראשית ההתקדמות והעלייה הרוחנית. הבן איש חי הקדוש (שנה שנייה שמות) אומר שהשבת ניתנה לעם ישראל לשם לימוד התורה, ואינו דומה לימוד התורה בשבת ללא דאגות וטרדות המעסיקות את ראשו של אדם, ללימוד ביום חול שבו האדם טרוד ועסוק בענייניו. ומכיוון שבאה שבת - באה מנוחה, משום כך לימוד התורה בשבת הינו המשובח והמעולה ביותר ומשפיע מאורו על פני כל השבוע כולו. ואם שבת רגילה מעלה ומרוממת את האדם על ידי לימוד תורתו לפסגות רוחניות גבוהות, קל וחומר ששבת הגדול עם כל המטען הרוחני שבה, בכוחה לקדש ולרומם את האדם אל אביו שבשמים לכל השנה.

ועוד נראה לומר ששבת היא מלשון שבת אחים גם יחד הרומז לאחדות, ומשום כך נוהגים לברך בשבת איש את רעהו בברכת 'שבת שלום'. כמו כן המילה שבת היא מלשון ישיבה, דהיינו שבשבת צריך אדם לשבת עם עצמו ולערוך חשבון נפש על כל השבוע שעבר מה יש לו לתקן ולהוסיף. ומכיוון שביום השבת אדם פנוי מעסקיו וטרדותיו, יש לו להקדיש יום זה ללימוד התורה (שו"ע או"ח רצ, ב) ולעריכת חשבון נפש.

אם כן שבת הגדול החלה לפני פסח, היא זמן של חשבון נפש והתעוררות פנימית לפני החג שכל מהותו קפיצה והתקדמות בעבודת ה', שצריך אדם בשבת זו לבדוק בינו לבין עצמו האם הוא התקדם מפסח שעבר, או חלילה נסוג אחור, היות ואין דריכה ועמידה במקום אחד, אלא או שמתקדמים למעלה או שנופלים למטה. וחלילה לו לאדם להתקדם בקפיצה גדולה בגשמיות ולסגת אחורה ברוחניות, רחמנא ליצלן.

הנה עם ישראל במצרים כשחגגו את שבת הגדול, התקדמו במידה גדולה ברוחניות וזכו להיות בני חורין לא רק מעבודת מצרים אלא גם מעבודת הבלי העולם הזה. שבזה שקשרו את אלילם של מצרים למיטה ואחר כך הקריבו אותו לקרבן, הם ניתקו עצמם כליל מתועבת מצרים ומהעבודה זרה שלהם. ואותה שבת גדולה של התעוררות רוחנית במצרים ממשיכה להשפיע עלינו מידי שנה בשנה, ויש לנו לערוך בשבת זו חשבון נפש האם הצלחנו לשמר את אותה התעוררות רוחנית לשאר שבתות השנה, או שמא חלילה שבת זו במצרים הייתה התעוררות חד פעמית אשר לאחריה לא הייתה כל התקדמות רוחנית בעבודת ה'.

כמו כן שבת הגדול היא בבחינת חשבון נפש לכל שבתות השנה האם שמרנו אותן כראוי וניצלנו את קדושתן. ובזמן שאדם מתעורר בעבודת ה' ומקדש עצמו בשבת הגדול, הרי שהתעלות וקדושה זו שהשיג לעצמו בשבת הגדול, מלווה אותו במשך כל שבתות השנה ושכרו גדול לאין ערוך. וכך מתקדם האדם ומתעלה במעלות האמונה בבחינת 'פסח' - פסיחה והתקדמות. ומתוך התבוננות בניסים הגדולים שעשה ה' לאבותינו מצרים בשבת הגדול, יבוא האדם לידי דביקות בבורא יתברך במשך כל השנה כולה.

אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע



רמזים לטהרה

"ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות". (ויקרא יד. ד)

שתי צפרים - לפי שקולם הולך יבואו לכפרה על לשון הרע.

ובעץ ארז - שגבוה. שהרי על עסק גסות הרוח באה עליו שנאמר (דה"ב כו) "וכחזקתו גבה לבו והצרעת זרחה במצחו".

ואם השפיל עצמו כאזוב - יש לו טהרה. לפיכך שוחט צפור אחת ומשלח אחת, שאם חזר לסורו חוזרת עליו הצרעת.

"והובא אל הכהן". שאין לו מי שיביאנו, שהכל רחוקין ממנו.

(פסיקתא זוטרותא)

מקיים הבטחתו

"ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם". (ויקרא יד. לד)

תני רבי חייא: וכי בשורה היא להם שנגעים באים עליהם?

תני רבי שמעון בן יוחאי: כיון ששמעו כנענים שישראל באים עליהם עמדו והטמינו ממונם בבתיים ובשדות.

אמר הקדוש ב"ה: אני הבטחתי לאבותיהם שאני מכניס את בניהם לארץ מלאה כל טוב, שנאמר (דברים ו) "ובתים מלאים כל טוב". מה הקדוש ברוך הוא עושה? מגרה נגעים בביתו והוא סותרו ומצא בו מטמון.

(מדרש רבה)

התראה מוקדמת

"איש איש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא". (ויקרא טו. ב)

רבי ישמעאל ב"ר נחמן מתני לה בשם רב אבדימי דמן חיפא:

משל לכהן חבר שמסר לכהן עם הארץ ככר של תרומה. אמר לו, ראה שאני טהור וביתי טהור וככר שנתתי לך טהור - אם אתה נותנה לי כדרך שאני נתתי לך מוטב, ואם לאו הריני זורקה לפניך.

כך אמר הקדוש ברוך הוא לאדם: זה ראה שאני טהור ומעוני טהור ומשרתי טהורים ונשמה שנתתי לך טהורה - אם אתה מחזירה לי כדרך שאני נותנה לך מוטב, ואם לאו הריני טורפה לפניך.

כל אלו בימי זקנותו. אבל בימי בחרותו, אם חטא - לוקה בזיבות ובצרעת.

לפיכך משה מזהיר את ישראל ואומר להם "איש כי יהיה זב מבשרו".

(מדרש רבה)

תקציר דיני הגעלת כלים, לתועלת הרבים



מענינא דיומא

א. כלים שמשמשים בהם בחמץ, אסור להשתמש בהם בפסח מבלי שיכשיר אותם, ומשעת איסור אכילת חמץ בערב פסח אסור להשתמש בהם בלי הכשר. וכפי תשמישו של הכלי כך הכשרו, וכמו שיתבאר להלן.

ב. בכל כלי הולכים אחר רוב תשמישו לענין הכשרתו לפסח, שאם השתמשו בכלי זה ברוב פעמים באמצעות רוטב, הכשרו בהגעלה. ואם רוב פעמים השתמשו בו ביבש, כמו תבניות של תנור חשמלי, הכשרו בליבון. ואולם כלי שרוב תשמישו היה בהיתר, ופעם אחת השתמשו בו בחמץ, אין הולכים בזה אחר רוב תשמישו, אלא כלי זה צריך הכשר. ולכן מיחם של מים חמים שנותנים עליו בורקס לחממו, אין להשתמש במיחם זה בלי הכשר לפסח כדת. וכן סכין המיוחדת לחיתוך לחם, אם השתמשו בסכין זה פעם אחת לחיתוך עוגה חמה, וכדומה, צריך להכשיר את הסכין. וכן תיון המשמש למי-תה בלבד, אם נגע בלחם כשהוא חם, צריך הכשר כדת.

ג. שיפודים שצולים בהם בשר על האש, ופעמים שמערבים בהם חמץ, הואיל ודרך תשמישם בלי אמצעות נוזלים, טעונים ליבון באש עד שיהיו ניצוצות של אש ניתזים מהם. אבל הגעלה אינה מועילה להם.

ד. תבניות שאופים בתוכם חלות, טעונים ליבון באש עד שיהיו ניצוצות אש ניתזים מהן. ולכן התבניות של תנורי אפייה חשמליים, יש ללכנם באש או להחליפם בתבניות חדשות.

ה. תנור חשמלי יש לנקותו היטב עד כמה שהיד מגעת, ולהימנע מלהשתמש בו עשרים וארבע שעות קודם ההכשר, ואחר כך ידליקו את התנור בחום הגבוה ביותר שאפשר, וישאירוהו דולק כשעה. ודי בזה.

ו. הכשרת מיקרוגל: יש להבחין בין שני סוגי המיקרוגל המצויים כיום. יש מכשירים שיש בהם גם גופי חימום (השחמה), ודינם כדין הכשר תנור אפייה רגיל, שלאחר שימתינו עשרים וארבע שעות בלי לבשל ולחמם בו, וינקו היטב את המכשיר, ידליקו את גופי ההשחמה במשך כשעה, ובזה התנור כשר לפסח. ויש תנורי מיקרוגל שאין בהם גופי חימום, אלא הם פועלים באמצעות קרינה. ותנורים אלה אם הם משמשים לחימום המאכלים, ולא לבישול, יש אפשרות להכשירם לפסח על ידי שינקו אותם היטב, ויניחו כוס שיש בתוכה מעט מים ומעט חומר ניקוי, וירתיחו את המים במשך כמה דקות, עד שדפנות התנור יספגו את האדים. ואמנם יש פוסקים שמצריכים להשתמש במיקרוגל גם בפסח גם באמצעות קופסת קרטון או פלסטיק סגורה היטב. ואם משתמשים בתנור המיקרוגל גם לבישול, וכן תנורי מיקרוגל שבחנותיים השימוש בהם הוא תדיר יותר, ומסתבר שהחום בדפנות מגיע ליד סולדת בו, ראוי להחמיר שלא להשתמש בו כלל בפסח.

ז. מדיח כלים הפועל ע"י שטיפה ברותחין עם חומרי ניקוי, מותר להשתמש בו בפסח ע"י שינקו היטב את המדיח מכל לכלוך. ונכון שגם יפעילו את המכונה (ללא כלים בתוכה) בשטיפה ברותחין עם חומרי ניקוי פגומים.

ח. סיר-עוגה שאופים בו חמץ, אין לו תקנה בהגעלה, ומכיון שאי אפשר ללבונו שמא יפקע באש, אין להכשירו לפסח.

ט. סירים שמבשלים בהם על האש, טעונים הגעלה, וקודם צריך לרוחצם היטב מכל לכלוך וחלודה. וכן מכסה הסירים והידיעות טעונים הגעלה.

י. ידיות הכלים המחוברים ע"י מסמרים, יש להסיר מהם כל לכלוך קודם ההגעלה, ולשוטפם בסבון. וכן בניצב של

הסכין המחובר ע"י מסמרים. וטוב יותר לקנות סכין לפסח.

יא. חצובה, שמניחים עליה את הסיר, יש לנקותה ולהגעלה אותה ברותחים, ואם עירה מכלי ראשון הוכשרה בכך, וכן הדין לכיריים של גז, וכן למקום האש עצמו, שיגעילם אחר ניקוי היטב.

יב. פלטה חשמלית די שישפוך עליה רותחים מכלי ראשון, לאחר שינקה אותה היטב.

יג. מחבת שמטגנים בה עם שמן, דיה בהגעלה, ואינה צריכה ליבון. ומחבת שמטגנים בה בלי שמן כלל, אין להכשירה בהגעלה. וכיון ש"א"א בליבון לא ישתמש בה בפסח.

יד. קערות וצלחות של מתכת וכפות, שדרך להשתמש בהם בכלי שני, הכשרם בכלי שני. ואם עשו להם הגעלה, או עירוי מכלי ראשון, כל שכן שהוכשרו בכך.

טו. שינים תותבות יש לנקותם מחמץ בעין, וטוב שיערה עליהם מים חמים מכלי ראשון.

טז. כלי חרס לא מועיל להם הכשר, אם השתמשו בהם בחמין במשך השנה, ולכן יש להצניעם במקום מיוחד שלא יבואו להשתמש בהם.

יז. כלי פורצליין דינם ככלי חרס, ואם השתמשו בהם בחמין, אין להם הכשר. וכל שכן בכלי חרסינה המצופים כעין פורצליין.

יח. הכיור שרוחצים בו הסירים והצלחות, אפי' הוא מחרסינה, יערה עליו רותחים ומותר להשתמש בו בפסח. וכן שיש של מטבח, יערה עליו רותחים. ויש מחמירים לצפותו בנייר כסף בפסח.

יט. כלי עץ ואבן, דינם ככלי מתכות להכשירם בהגעלה, או בעירוי מכלי ראשון או כלי שני, כפי שהשתמשו בהם במשך השנה. וכן כלי פלסטיק וניילון, כדרך תשמישן כך הכשרן.

כ. כלי זכוכית אינם בולעים ואינם פולטים כלל, ואינם טעונים הכשר לפסח כלל, אפי' היה בהם משקה חמץ זמן רב. ומנהג האשכנזים להחמיר בכלי זכוכית כמו בחרס.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

גב' עמר המתגוררת בגוואדלופ שבדרום אמריקה, סיפרה למו"ר שליט"א, שהיא החזיקה במכונתה כמין קמיע של 'תפילת הדרך', עליה היתה מוטבעת תמונתו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. באחת הנסיעות, נפל אותו קמיע ממקומו, על אף שהוא היה מודבק היטב. כשהטתה האשה את ראשה כדי להרים את הקמיע, התרחש הנס לנגד עיניה.

הסתבר כי הטיית הראש באמצע הנסיעה, הסיטה את הרכב ממסלולו, ובדיוק באותם רגעים הגיחה למולה משאית שנהגה היה שתוי לשכרה, ומהירות נסיעתה היתה מופרזת. כשהנהגת הרגישה שהיא סטתה מהדרך, היא הגביהה מיד את ראשה, והסיטה את ההגה לצד הנגדי.

לפתע היא שמעה קול רעש גדול מאחוריה, רעש של התנגשות וניפוץ זגוגיות.

לאחר שהנהגת עצרה בצד הדרך והבינה את שהתרחש לנגד עיניה, התברר לה בעליל כי דווקא אותה סטיה מהדרך הצילה את חייה. מפני שנהג המשאית שדהר במהירות למולה, המשיך במסלול נסיעתו ופגע במכונת אחרת, שנוסעיה נהרגו ונפצעו, ואילו הנהגת סטתה ממסלולה - הצילה למעשה את חייה וניצלה מהתאונה.

מכאן יש לנו ללמוד, שהצדיקים הקדושים שומרים על האדם, ותמונתם היא בבחינת 'זהו עיניך רואות את מוריך'. הנה גב' עמר, לא ידעה מה זה 'תפילת הדרך' ומה כח סגולתה, אולם היא האמינה באמונה שלימה בצדיק, ולכן תמונתו של הצדיק הגינה עליה, כדי שתאבד את השליטה על ההגה ותזוז לצד אחר, לא לצד המשאית, וכך היא נצלה מהסכנה.

